

Arrest

nr. 320 950 van 30 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. WIES
Montoyerstraat 1 bus 41
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 november 2024.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. WIES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en internationale bescherming verkreeg in Spanje, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en

intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Spain 2023” (update 2024)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat hij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op, wat in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die anders doen denken over de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

Verzoeker kan geen ander licht werpen op bevindingen van de commissaris-generaal waar deze terdege in de bestreden beslissing stelt dat uit verzoekers verklaringen en neergelegde documenten niet blijkt dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs en huisvesting en dat zijn situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. De Raad verwijst integraal naar de omstandige en uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen concrete elementen of dwingende argumenten bij om deze pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, en komt in wezen dan ook niet verder dan het summier herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen waarbij hij niet in het minst ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 13 december 2022 een internationale beschermingsstatus werd toegekend (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 7 maart 2024 en Eurodac Marked Record van 11 maart 2024). Verzoeker wijst op het gebrek aan verblijfsdocumenten

nadat hem en zijn gezin een beschermingsstatus werd toegekend en stelt dat zij nooit relevante informatie hebben gekregen van zijn assistenten over de volgende fase van de procedure in Spanje.

Vooreerst wordt niet ontkend dat het gebrek aan verblijfsdocumenten verzoeker en zijn gezin in een vervelende positie bracht, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker en zijn gezin slechts 70 dagen in Spanje hebben verbleven.

Verzoekers kwamen naar Spanje in het kader van een hervestiging waarbij ze in de luchthaven werden opgewacht door een organisatie die hen naar hun opvangplaats bracht, waar zij met andere gezinnen verbleven. Verzoekers stellen ontevreden te zijn over hoe zij in Spanje werden opgevangen. Uit hun verklaringen blijkt evenwel dat zij werden opgevangen door assistenten die als contactpersonen fungeerden (CGVS verzoeker, p.5 en 9; CGVS verzoekster, p.7-9). Uit het gegeven dat het gezin met vijf andere gezinnen in een hal moest verblijven, dat ze geen eigen badkamer hadden en dat de kinderen zich verveelden en vochten met elkaar, kan niet blijken dat zij geen (basis)opvang hadden. Wat betreft hun grieven ten aanzien van hun verblijfsomstandigheden gedurende deze 70 dagen, stelt de verwerende partij terecht dat deze tijdelijke niet representatief is voor de rest van het hervestigingstraject. De voorziene accommodatie en de toenmalige specifieke situatie betrof immers een eerste fase binnen het hervestigingstraject. De verwerende partij stipt terecht aan dat 70 dagen niet onredelijk lang is om te moeten wachten op de administratieve afhandeling van hun concrete verblijfsdocumenten, te meer verzoeker en zijn gezin op 13 december 2022 een beschermingsverzoek indienden en op diezelfde dag een internationale beschermingsstatus kregen toegekend. Het is dan niet onlogisch dat de concrete verblijfsdocumenten nog wat op zich lieten wachten. Bovendien had verzoeker en zijn gezin, zoals reeds vermeld, gedurende deze wachttijd wel degelijk basisopvang.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij ook geen andere stappen ondernomen om de stand van hun procedure te onderzoeken, zij stellen louter dat zij niet wisten waar naartoe en welke organisaties er nog waren (NPO verzoeker, p.10; NPO verzoekster, p.9). Gewezen op het feit dat er in Madrid andere vluchtelingen en verschillende organisaties zijn, verklaarden verzoekers louter dat zij de taal niet spreken en dat ze niemand kennen (NPO verzoeker, p.11).

Tevens bemerkt de verwerende partij terdege dat de vaststelling dat verzoeker en zijn gezin reeds na 70 dagen uit Spanje vertrokken zijn niet echt getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Spanje uit te bouwen en hun rechten daar te doen gelden. Immers, eenmaal verzoeker en zijn gezin zouden kunnen beschikken over hun verblijfsdocumenten, stond niet hen in de weg om zelf werk te zoeken en ook te kiezen waar zou willen wonen. Er kan in het kader van ondersteuning, huisvesting en tewerkstelling van verzoekers, die er internationale bescherming hebben verkregen, verwacht worden om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij en zijn gezin in Spanje verbleven, dat zij, eens ze in het bezit waren gesteld van hun verblijfsdocumenten, niet in de mogelijkheid waren om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Spanje.

Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zij status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Gelet op hun vertrek, na slechts een verblijf van 70 dagen in Spanje, tonen zij niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput, temeer verzoeker stelt dat zij pas in Nederland te weten kwamen dat zij een bescherming hadden in Spanje (CGVS verzoeker, p.6).

Door in voorliggend verzoekschrift en in de aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene informatie en louter eerder gedane verklaringen te herhalen, toont verzoeker niet aan dat de Spaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoeker en zijn gezin de nodige ondersteuning te bieden om hen zo op weg te zetten naar integratie in de Spaanse samenleving. Uit gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote lang moesten wachten en dat hun verblijfsdocumenten nog niet in orde zouden zijn gebracht, kan tevens niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zouden komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat waren om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zouden hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zouden brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Wat betreft de toegang tot school blijkt uit verzoekers' verklaringen niet dat zij zelf naar een school voor hun kinderen zijn gegaan noch dat ze wisten waar naartoe omdat ze geen verblijfsdocumenten hadden (CGVS verzoeker, p.10-11; CGVS verzoekster, p.6). Zij stellen louter de assistenten gevraagd te hebben, maar deden niks meer wanneer zij voorstelden nog even te wachten. Uit het gegeven dat de assistenten eerst zouden aanvragen dat de kinderen na het nieuwe jaar naar school zouden gaan, en dat na de schoolvakantie bleek dat er geen school was en dat de assistenten het opnieuw gingen proberen aan te vragen (CGVS verzoeker, p.10-11), kan dan ook niet blijken dat de kinderen school werd ontzegd. Bovendien blijven verzoekers bij een loutere bewering en blijven zij in gebreke enig begin van bewijs te leveren om hun

bewering te staven. Bovendien vertrokken verzoekers hierna nog geen maand later uit Spanje. Er kan van verzoekers verwacht worden dat zij geduld uitoefenen vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Door louter te verwijzen naar het hoger belang van het kind dat gewaarborgd is in artikel 22bis van de Grondwet, kan verzoeker niet aantonen dat zijn kinderen geen toegang hadden tot onderwijs in Spanje. Verzoekers klagen tevens ook aan dat zij de taal niet spraken, maar hadden schijnbaar ook geen informatie ingewonnen hoe zij een taal cursus zouden kunnen regelen noch zochten zij zelf een dergelijke opleiding om de Spaanse taal te leren.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift en in de aanvullende nota uit landeninformatie waarbij verwezen wordt naar onder meer de massale discriminatie die vluchtelingen ervaren in Spanje en de systematische problemen rond huisvesting. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Spanje. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg stellen verzoekers dat zij Spanje verlaten hebben omdat zij te veel stress hadden waardoor de suikerwaarde van verzoeker te hoog werd en de assistenten geen dokter hadden geregeld. Verzoeker verwijst naar zijn diabetes en cholesterol waarden. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij andere stappen ondernomen heeft om medische zorgen te verkrijgen (CGVS verzoeker, p.9; CGVS verzoekster, p.6 en 7). Zo stelt hij niet te weten waar hij moest gaan aangezien hij de taal niet sprak en geen documenten had (CGVS verzoeker, p.10). Uit verzoekers verklaringen bleek dat hij tweemaal medicatie kreeg en dat hij deze hierna zelf diende te bekostigen (CGVS verzoeker, p.7 en 12). Zo kon verzoeker in een dichtbij gelegen apotheek de nodige medicatie bekomen tegen betaling (CGVS verzoeker, p.12; CGVS verzoekster, p.6). Dat verzoeker zelf moest instaan voor bepaalde kosten betekent niet dat hij geen toegang had tot medische zorg. Verder herhalen verzoekers in voorliggend verzoekschrift dat het niet gelukt was om zich aan te sluiten bij een ziekteverzekering in Spanje (CGVS verzoekster, p.10), echter blijft dit louter bij een blote bewering. Verzoekers halen ook geen concrete elementen aan dat zij, indien zij in Spanje waren gebleven, geen regelingen hadden kunnen treffen om de nodige medicatie te verkrijgen. Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen toegang hadden tot medische zorg. Een enkele verwijzing naar de algemene situatie van asielzoekers in Spanje, is louter algemeen van aard en berust niet op ernstige persoonlijke pogingen om medische hulp te bekomen.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht als volgt gemotiveerd: 'U verklaarde verder dat jullie voedsel kregen dat vervallen was en waardoor de kinderen moesten overgeven (CGVS, M., 02.05.2024, p. 7). Uw kinderen konden ook niet naar school gaan waardoor ze vervelend werden (CGVS, M., 02.05.2024, p. 7 en p. 10-11). Bovendien heeft u diabetes en heeft u medicatie nodig voor uw diabetes (CGVS, M., 02.05.2024, p. 7). U heeft ook medicatie nodig voor uw cholesterolwaarden die te hoog staan (p. 8). U kreeg echter geen medicatie in Spanje en heeft dit zelf moeten kopen met het weinige spaargeld uit Israël dat u had. U kon die medicatie niet blijven kopen (CGVS, M., 02.05.2024, p. 12). U heeft ook een dokter gevraagd omdat u fel afgevallen was maar kreeg die niet (CGVS, M., 02.05.2024, p. 10-11). We moeten hier in de eerste plaats opmerken dat u voor geen enkele van die beweringen een (begin van) bewijs naar voor kan brengen (CGVS, M., 02.05.2024, p. 12). Hoe dan ook moeten we er u op wijzen dat jullie inspanningen om tot jullie rechten te komen, zoals jullie dit hebben verklaard, zich beperken tot de contacten met de sociale assistenten. U en uw echtgenote gaven immers aan dat jullie de maatschappelijke assistenten in de opvang heel regelmatig om beter voedsel, om een school voor uw kinderen, om uw medicatie en om een doktersbezoek vroegen. De maatschappelijke assistenten zouden steeds opnieuw hebben geantwoord dat ze het genoteerd hadden en ze het gingen navragen maar de situatie verbeterde niet en er veranderde eigenlijk niets, volgens jullie verklaringen (CGVS, M., 02.05.2024, p. 9 en p. 12; CGVS, H., 02.05.2024, p. 7). We kunnen dan ook niet anders dan u erop te wijzen dat jullie wel degelijk onvoldoende inspanningen hebben geleverd. Indien bleek dat de sociale begeleiding van de assistenten van de organisatie Karibu (CGVS, H., 02.05.2024, p. 4), zoals jullie verklaarden, te wensen overliet, hadden jullie toch zelf ook de nodige stappen moeten ondernemen om tot jullie rechten op basis van jullie internationaal beschermingsstatuut te komen. We kunnen echter niet anders dan vaststellen dat er geen initiatieven zijn genomen om de bevoegde instanties of autoriteiten, of eventueel ook andere organisaties te contacteren of te proberen contacteren om die rechten te bekomen. U heeft niet bij andere instanties of bij ngo's geïnformeerd naar uw statuut (CGVS, M., 02.05.2024, p. 6). U heeft geen pogingen gedaan om elders dan bij de maatschappelijk assistenten om uw medicatie te vragen (CGVS, M., 02.05.2024, p. 9). U bent niet zelf naar een dokter gegaan (CGVS, M., 02.05.2024, p. 10). U heeft ook niet zelf geïnformeerd naar een ziekteverzekering (CGVS, M., 02.05.2024, p. 10). Jullie zijn ook niet zelf naar een school geweest voor uw kinderen (CGVS, H., 02.05.2024, p. 6). Jullie hebben zich ook niet geïnformeerd over de mogelijkheden die er waren om te werken (CGVS, H.,

02.05.2024, p. 6). Jullie zijn niet naar de gemeente gegaan om dat te vragen (CGVS, H., 02.05.2024, p. 6). U heeft ook niet zelf gezocht naar vluchtelingenorganisaties of organisaties die werken rond integratie, die er in Madrid wel degelijk zijn om te zien of ze u konden bijstaan (CGVS, M., 02.05.2024, p. 11). Het feit dat u de taal niet kent (CGVS, M., 02.05.2024, p. 6) kan daarbij niet als een verschoning naar voor gebracht worden om geen bijkomende stappen te hebben ondernomen gezien jullie wel degelijke een beetje Engels spreken (CGVS, H., 02.05.2024, p. 3) en we toch redelijkerwijze mogen verwachten dat u daar in Madrid toch, weliswaar misschien met moeilijkheden, uw weg toch mee kan vinden of op zijn minst een aantal personen kan aanspreken die u daarbij kunnen helpen. Bovendien mag van personen die zoals u gevlucht zijn uit Eritrea en enkele jaren in Ethiopië hebben verbleven en ook in Sudan hebben geleefd, en die daarna gedurende vele jaren in Israël hebben gewoond en gewerkt en ook Hebreeuws hebben geleerd, wat allemaal getuigt van levenservaring, zelfredzaamheid en de bekwaamheid tot het nemen van keuzes, ook verwacht worden dat ze wel degelijk de nodige stappen zetten om hun moeilijke situatie in Spanje te proberen verbeteren en tot hun rechten te proberen komen." Door louter hun verklaringen te herhalen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande bevindingen.

Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Spanje. Gelet op het voorgaande, slagen zij hier niet in. Verzoekers tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijk met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Daar uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, volstaat een algemene verwijzing naar de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigten van internationale bescherming in Spanje evenwel niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigten van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker en zijn gezin in gebreke blijven.

Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij of zijn geïnsleden over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje. Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Spanje. Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als een gezin met drie jonge kinderen, weet niet te overtuigen. Gelet op het voorgaande, slagen zij hier niet in. Verzoekers tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Waar verzoeker doorheen het verzoekschrift verwijst naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of

vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.

8. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van de beroep van verzoekers echtgenote, gekend onder rolnummer 318 048, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 13 december 2024 staat het volgende vermeld:

“De zaken 318 048 en 318 061 (volgnr. 15) worden gezamenlijk opgeroepen en behandeld.

Tolk 1847 legt de eed af en tolkt Tigrinya – Engels in beide zaken. Tolk 1845 legt de eed af en tolkt Engels – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers wijzen erop dat zij met de hulp van UNHCR werden hervestigd in Spanje, maar dat zij in dat land gedurende 70 dagen geen enkele toegang hadden tot huisvesting of medische zorgen. Waar verweerder dit probleem bestempelt als “tijdelijk”, stellen verzoekers dat deze periode van 70 dagen dan wel kort mag lijken, maar voor hun gezin met jonge kinderen erg lastig was om te overbruggen. Zij verkregen er geen documenten, verzoeker kreeg niet de nodige medicatie voor zijn diabetes, zij hebben 70 dagen in een grote hal doorgebracht en het enige wat de sociaal assistenten deden was hen zeggen te wachten. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa heeft in 2022 vastgesteld dat er in Spanje veel problemen zijn, waarbij verzoekers verwijzen naar diens rapport dat zij hebben aangehaald in hun

verzoekschriften. Voor wat betreft de verwijzing naar het AIDA-rapport van 2024 in de bestreden beslissingen menen verzoekers dat verweerder zich op dit punt beperkt tot een loutere verwijzing en dit rapport geenszins concretiseert op hun individuele geval. Verder bevestigd lichten verzoekers toe dat zij allemaal samen vanuit Israël werden overgebracht naar Spanje, maar er bedorven voedsel kregen, racistisch werden bejegend en hebben moeten verblijven in erbarmelijke omstandigheden. In België is hun situatie thans wel in orde: hun kinderen kunnen hier naar school gaan en ze worden goed behandeld. Verzoeker wijst er ook nog op dat zijn diabetes door een gebrek aan opvolging in Spanje is verslechterd, maar dat hij hier in België wel om de drie maanden wordt opgevolgd.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 november 2024.

De Raad herinnert eraan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

In de beschikking wordt vooreerst geduid dat blijkens de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Het ter zitting nogmaals verwijzen naar diezelfde informatie laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Spanje, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking. Verzoeker brengt aldus geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Voorts wordt in punt 4 van de beschikking van 5 november 2024 met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoonde dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Spanje niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker herhaalt eerder afgelegde verklaringen en de argumenten in zijn verzoekschrift waar hij ter terechtzitting in algemene zin wijst op de situatie van statushouders in Spanje alsook zijn eigen persoonlijke situatie in dat land. In voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Er liggen in casu voorts geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hem bij een terugkeer naar Spanje zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker verklaart dat hij diabetes heeft waarvoor hij eveneens een medische behandeling krijgt in België. Los van het feit dat hij geen enkel document neerlegt dat hiervan getuigt, toont verzoeker niet aan dat het hebben van diabetes belangrijke gevolgen heeft voor zijn zelfstandig functioneren waar hij in Spanje niet zou kunnen werken of geen beroep zou kunnen doen op sociale bijstand. Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker omwille van zijn gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Spanje, zodat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij als statushouder in Spanje om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet geen toegang zal hebben tot de hiervoor benodigde medische ondersteuning, zoals reeds in de beschikking uiteengezet.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje niet onder dezelfde voorwaarden als Spaanse onderdanen toegang heeft tot o.a. gezondheidszorg, sociale voorzieningen of de arbeidsmarkt. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Spanje, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof).

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Spanje een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Spanje zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Spaanse onderdanen. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Zoals reeds aangegeven in de beschikking heeft verzoeker hiertoe geen ernstige poging ondernomen.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Hij toont niet aan dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor zijn situatie (bij terugkeer) in Spanje kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat hij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in dat land werd verleend kan stellen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 november 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftientwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO